

ЛЮБЕН ПЕТКОВ ПРЕСЛЕДВАНЕ

chitanka.info

По обед се изкатерих високо в планината. Двукатата дървена къща на Михаил Горския грееше сред зеленината. Свирнах под прозореца, тропнах с крак по стълбището — къщата загадъчно мълчеше.

— Няма го! — изскокнаха две момчета от гората.

— Как тъй ще го няма?

— Рано излезе. И ние не го видяхме.

— Хубава работа.

— Ще се върне — рече по-якото момче, — няма начин да не се върне.

По гласа и по очите познах внука му. Другото момче беше гостенче като мене.

Обиколих двора. Пих от кладенчето студена вода. По-късно се отпуснах на тревата и като че ли задряхах.

По едно време нещо прошумя в нозете ми. Подскочих като ужилен. Няколко врабчета профучаха и увиснаха като зрели плодове на близкия храст. Не се плашеха от мене. Друго не видях. И пак замижах, но ми се стори странна тази врабчова смелост. Докато си мислех, пак профучаха край мене — какво ставаше, недоумявах. Внучето на Михаил Горския и неговият приятел не обърнаха внимание на моето учудване. Животът в гората за тях си течеше, както си тече навсякъде по света. Но за мене беше необикновено това гмуркане на сивите врабчета в тревата, в храстите — все около мене и около къщата. Останах навън да гледам как ще завърши необичайната игра на малките птички. Никак не беше случайно това спускане и въртене около къщата.

Малко по-късно видях една обезумяла от страх катеричка — от храст в храст и както ми се стори — с подивели, вперени очи в двукатата къща. Щом я зърнаха, врабчетата се втурнаха към нея — проскубаната ѝ опашка пламна, завъртя се и нито катеричката, нито опашката ѝ се видяха. Голям страх я гонеше. Но с какво се беше провинила красивата обитателка на гората? С какво заслужи откритата ненавист на миролюбивите врабци? Каква драма се развихряше в горския покой — знаеше ли някой?

Преследването продължи, докато катеричката не издебна гневната дружина на врабците; с отчаян скок се метна към стълбището. И ни се видя — ни се чу. Потъна в къщата. Врабците

долетяха под стряхата. Чуруликаха, надвикваха се като босоноги циганчета. Ставаше ми ясно, че са оскърбени и измамени и за нищо на света няма да помръднат. Бяха завардили всички възможни места за бягство. Но защо, питах се, с какво се провини горската палавница? Дали не бе посегнала на врабчово съкровище? Или се беше подиграла с тях, както много същества обичат да се подиграват за добро и зло, за щяло и нещяло? Или, мина ми през ума най-страшното, самонадеяната присмехулка да не е съсипала врабчово гнездо? Ако това беше сторила, обяснимо е защо бяха проскубали рунтавата ѝ опашка.

Размишлявах до късно. И в тихия залез не знаех чия страна да взема. Жестока беше врабчовата закана да се разправят с катеричката, да не ѝ простят. Жал имах за разтуптяното ѝ сърце; но какво можех да направя? Законите на живота ѝ гората не са записани на хартия, но те са същите, както при хората, щом става дума за чест и достойнство, за живот и смърт. И се знаят безпогрешно и безпогрешно се прилагат от всяко живо същество, когато стане нужда.

Една от двете страни трябваше да отстъпи или да побегне победена. Врабците, рекох си, врабците ще се наложат — тяхната задружност и блясъкът на гневна справедливост подсказваха за края.

Момчетата не се вълнуваха толкова много. Както ми се стори, те даже не отдадоха внимание на тази горска драма. Повече се развълнуваха вечерта на хитрата лисица, която неочаквано се спря до прозореца и ни се усмихна с острите си зъби. Смела колкото си иска дяволицата. Но защо го правеше? Даже не се посрами да плесне муцунката си в стъклото. Много се ядосахме на наглостта ѝ. Момчетата се юрнаха навън — започнаха да викат в тъмнината, а тя офейка на секундата. Покрай кокошките, покрай плета — и нито дим.

Като на театър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.